

Inhoud

	Voorwoord	9
1.	Echte schoonheid zit van binnen	13
2.	Meisjes zijn slimmer dan jongens	17
3.	Vurige ogen	23
4.	Marilyn Monroe	27
5.	De redder	31
6.	In het voetspoor van Don Juan	35
7.	Nooit meer Jägermeister	39
8.	Gewoon bij alle meisjes 'ja' zeggen	43
9.	De schone slaapster	47
10.	De verkeerde schoenen	51
11.	Het etentje	55
12.	Duizend-en-een-nacht	61
13.	Kat in 't bakkie	65
14.	Sway	69
15.	De liefde van de vrouw gaat door haar portemonnee	73
16.	Was will das Weib?	77
17.	De praatgroep	81
18.	Over de datum	85
19.	Het zijn net honden	91
20.	De jumpsuit	95
21.	Dzjengis Khan	99

*De enige overwinning die men in de
liefde kan behalen is de vlucht*

Napoleon Bonaparte
Frans generaal en keizer (1769-1821)

Voorwoord

In het begin van de coronacrisis in 2020 kregen we van mijn jongste zus en tante een klavertje vier van hout toegestuurd, als lichtpuntje tijdens de lockdown. Deze geste van mijn zus bracht me op het idee mijn moeder en zussen wekelijks een vrolijk verhaal toe te sturen totdat de lockdown achter de rug was.

In de week nadat ik mijn tweede verhaal aan mijn moeder, zussen én zonen per e-mail had verstuurd, kwam mijn jongste zoon zuchtend langs. Wat een niksig verhaal had ik daar geschreven. Ik had al in de eerste alinea met actie moeten beginnen. Wat saai allemaal. Ik kon beter over hem schrijven. Dat was veel interessanter.

Die handschoen nam ik op. Ik wist meteen wat er voor interessants over Fabian te schrijven viel: zijn verrichtingen op liefdesgebied. Deze verrichtingen, voor zover ik daarvan op de hoogte was, had ik altijd doorverteld aan mijn moeder en daarbij had ik geen geheimhouding afgedwongen.

‘Laat maar komen die verhalen!’ riep ik dan ook.

Ik stelde wel een voorwaarde: als hij zo goed wist hoe je een verhaal moest schrijven, dan moest hij wel meeschrijven. Dat hoefde niet. Hij had die verhalen nog liggen.

Ik kreeg ze allemaal doorgestuurd en stond meteen klaar met mijn kritiek: te kabbelend en niet humoristisch genoeg. Dat hakte erin bij Fabian. Al ruziemakend begonnen we de verhalen met z'n tweeën te herschrijven. Dat heeft even geduurd. Regelmatig zagen Fabian en ik het niet meer zitten om samen te werken en evenzovele keren zijn we daar weer op teruggekomen.

Fabian en ik danken onze tantes en zussen, en onze grootmoeder en moeder die alle verhalen met zuidelijk enthousiasme meegelezen hebben. Ook danken we alle meisjes en vrouwen die model hebben gestaan voor de meisjes en vrouwen in onze verhalen. Want al is Fabian dan van hen weggerend, vrouwen blijven hem bekoren.

Angela Crott
Fabian Schurgers
Mei 2021

*Ik moet werkelijk de man nog ontmoeten die
meer ziet in deugdzaamheid dan in een
mooie vrouw*

Confucius

Chinees filosoof (551 v. C.- 479 v. C.)

1

Echte schoonheid zit van binnen

‘Ik heb een hartstikke leuke date voor je,’ had de dame van het huwelijksbureau gezegd. ‘Dit meisje is precies wat je zoekt, helemaal volgens je wensen!’

Felix had zich ingeschreven bij een huwelijksbureau. Hij had er genoeg van zelf op zoek te moeten gaan naar een leuk meisje. Hij kon wel een beetje hulp gebruiken.

In de trein op weg naar de date verheugde hij zich al op de goede afloop.

Met lichte tred stapte Felix uit de trein. Bij het aanschouwen van het meisje dat, zoals afgesproken met een roze sjaal, op het perron op hem wachtte, voelde hij een gigantische behoefte rechtsomkeert te maken. Trouw aan zijn overal verkondigde idee dat echte schoonheid van binnen zit, vermande hij zich en liep met rechte rug op het meisje af. Daarbij toverde hij een glimlach op zijn gezicht die het meisje gerust moest stellen. Wat ook gebeurde.

Onvervaard gebruikte hij vervolgens zijn natuurlijke charme en hoopte hiermee het binnenin hem sluimerende gevoel van onrust krachtig de kop in te drukken. Wat hij hiermee teweegbracht was dat het meisje zich in het middelpunt van de belangstelling zag geplaatst en er alras van overtuigd raakte dat deze jongen dingen in haar zag die andere jongens nog nooit in haar gezien hadden.

Gedurende hun korte relatie hield Felix zichzelf uit alle macht voor dat hij haar leuk moest vinden en dat ook gewoon moest zeggen. Op de een of andere magische manier zou hij haar dan ook leuk gaan vinden. Daar kwam nog een extra

complicatie bij: het feit dat hij zich het air had aangemeten van de in de mode zijnde metroman. Een man die over zijn ware gevoelens praat en zich kwetsbaar opstelt. Hij was echter hard bezig zijn ware gevoelens weg te drukken en van al dat blootgeven brak hem het klamme zweet uit.

Ondertussen zag het meisje, dat secretaresse was, deze kunstenaar, die in Amsterdam aan de schrijversacademie studeerde, als een waar godsgeschenk.

Zijn ouders kregen het meisje te zien bij een voorstelling van een muziekvereniging. Zonder dat hij haar daarvan op de hoogte had gebracht, had hij haar hiermee naar toe genomen om aan zijn ouders voor te stellen. Hoezeer Felix het ook als een toevallige ontmoeting probeerde te laten uitzien, ze trapte er niet in. Hij had zijn ouders verteld dat ze uit een dorpje in de buurt kwam, maar dat dorpje bleek een stad 80 kilometer verderop. Dat ze mooi was, wat hij hen eveneens vol overtuiging had medegedeeld, was evenmin conform de werkelijkheid.

‘Het is een aardig meisje, maar van opzij lijkt ze wel heel erg op tante Sidonia. Ik moest gisteren echt even slikken,’ zei zijn moeder een dag later. ‘Vind je haar echt zo mooi? Als je verliefd bent, snap ik het wel, liefde maakt blind. Maar anders? Net tante Sidonia!’

Het was de eerste en de laatste keer dat zijn ouders haar zagen. Een bezoek aan haar familie maakte het er voor Felix niet makkelijker op. Het bleken geen mensen te zijn die er dagelijks Flaubert of Dostojewski op nasloegen. Ondertussen hadden zijn echte gevoelens zich heen weten te breken door al zijn niet gemeende volzinnen heen. Toen hij zich op een keer gedurende de weken van hun relatie in de spiegel keek, zag hij een onoprechte jongeman, of beter gezegd een leugenaar. Wat nu gedaan? Terwijl hij rondliep met een toenemende buikpijn, wist het meisje van de prins

geen kwaad. Dat ze wat kleine problemen had, was ook niet echt bevorderlijk voor hun relatie. Zo was hij op den duur nauwelijks meer bij machte haar relaas over haar onzekerheid aan te horen.

Uiteindelijk ging hij over op een noodgreep. Hij wees haar op artikelen op internet over allemaal mannen met bindingsangst.

‘Ik ben erachter gekomen,’ schreef hij in een e-mail, ‘dat ik dat ook heb. Bindingsangst. De meest extreme vorm! Ik kan er niet meer van slapen. Ik moet, denk ik, eerst aan mezelf werken. Dus een relatie zit er nu niet in, helaas!’

Het meisje wist niet wat haar overkwam. Wekenlang in de zekerheid geleefd dat ze zo leuk was, bleek ze nu niet leuk genoeg te zijn om bij te blijven.

Nadat Felix, weliswaar met schuldgevoelens maar onbeschrijflijk opgelucht, er als een haas vandoor was gegaan, belde de eigenaresse van het huwelijksbureau.

‘Ha Felix, ik bel even voor een evaluatie,’ sprak ze monter. Haar had hij ook op de mouw gespeld dat echte schoonheid van binnen zat en dat hij weinig gaf om een mooi uiterlijk. Ook had hij bij haar met verve de metroman uitgehangen. Zo had hij tijdens het intakegesprek een van zijn favoriete schrijvers, Flaubert, ten tonele gevoerd. Want evenals Flaubert, had hij gezegd, voelde hij zich ook af toe net een oud wijf dat zich bloot moest geven. Dat had de eigenaresse van het huwelijksbureau niet in het profiel geschreven.

‘Dit meisje is toch niet echt wat ik zoek,’ zei hij ter evaluatie.

De echte reden waarom hij het meisje niet leuk vond hield hij voor zich.

Felix was een van de laatste klanten van het huwelijksbureau. Kort daarop ging het failliet.